

דברי חכמה

חם, חם / מיכה שטרית

חם, חם, זהו להט החמסינים
בואי נקפוץ אל מי הנחל הקרירים
בואי נצא אל השדות הנעלמים
שם ירח נצבט מבכי השועלים

חם, חם
חם, חם

גיליון מס' 2536 כ"ו תשרי תשע"ט * 5 לאוקטובר 2018

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@kfar-hanassi.org.il

**חגי תשרי מאחורינו והגיע הזמן להודות בראש
ובראשונה לתושבי כפר הנשיא שבאו לחגוג ולשמוח
יחד. בהזדמנות זו תודה לרחלי ומעיין וועדת תרבות
המסיימת את עבודתה המסורה כבר הרבה מאוד
שנים, אשר העבירו את השרביט לוועדה המחודשת
שהגיעה עם כוחות חדשים, רעיונות יצירתיים ואנשים
רעננים שרק רוצים לעשות שמח.**

**ערב חג סוכות רקדנו יחד עם חניכי המכינה וגם
להם מגיעה תודה.**

**בחול המועד התפנקנו בערב מרקים וסרטים
בבריכה, תודה לכל הבשלנים המצוינים.
סיימנו את החגיגות אצל אלופת הפנקייקים
שרה דבולט, שכבר 20 שנה מפנקת את כולנו
בערב מטעמים מתוקים.**

**תודה רבה לכל מי שעזר, הכין, סחב, סידר ורק
בא להיות יחד.**

**תודה, תודה ושוב תודה
רותם איילון וכל הוועדה.**

שמחת תורה – שמחה אמיתית בקהילה שוויונית

גם השנה חגגתי את שמחת תורה בקהילה של אלישע בזיכרון יעקב. גם השנה רקדתי עם החוגגים. גם השנה לא לקחתי בידי את ספרי התורה כי הם כבדים לי מידי, אבל – גם השנה, עצם היותי אישה, לא מנע ממני לרקוד עם ספר תורה ביד. גם השנה קראתי קטע בתורה, עם כל טעמי המקרא והניגון שלהם. אני כבר יודעת את הקטע הזה שלי בעל פה.

הקהילה "ואהבת" בזיכרון יעקב, כשמה כן היא, קהילה של אהבה, אהבת התורה, אהבת חברי הקהילה, אהבת הלימוד המשותף, זוהי קהילה שאינה מפלה בין גברים ונשים, אינה דוחפת את הנשים לקומה למעלה או מאחורי פרגוד, ואנחנו, אריה ואני גאים מאד להיות חברים, משלמי מסים, בקהילה זאת. רק חבל שהמרחק הגיאוגרפי מונע מאתנו לקחת יותר חלק בפעילויות של הקהילה.

גם השנה אחד מהשיאים של החגיגות היה היציאה בריקוד עם ספרי התורה ושירה, אל בית האבות, הצמוד לחדרים של הקהילה. בכל שנה אנחנו נכנסים לשם, מברכים את הדיירים בברכת חג שמח ושנה טובה ושרים איתם להנאתם ולהנאתנו. גם הילדים הקטנים מצטרפים להוריהם ולומדים מצוות כיבוד הזקנים שבקרבתנו.

פנקייקס

זה לא הפנקייקס, שהופכים את האירוע השנתי הזה למיוחד כל כך, למרות שאני תמיד לא עומדת בפיתוי ואוכלת אחד או שניים... זה לא הפנקייקס, למרות ששרה, טלית, שרון ושאר העוזרים, עובדים וטורחים כל כך להאכיל את הקהל הגדול הזה. מה שמייחד את ערב הפנקייקס הוא קודם כל ה"ביחד" של כל הגילאים וכל הסטטוסים, שמגיעים. אבל בעיקר, מה שמדהים ונפלא בערב זה זאת ההתמדה של המסורת שמתמידה שרה ומשפחתה איתה, מסורת של נתינה מכל הלב, מסורת של סיום החג ביחד.

אני מציעה שביום העצמאות הקרוב יענקא אות המתנדב לשרה ולצוות הפנקייק. המון תודה.

אינני יכולה לכתוב אף מלה על ערב המרקים, כי לא הייתי כאן באותו הערב, אבל גם זאת מסורת שטוב שהיא ממשיכה, ותודה לוועדת התרבות ולכל מי שהביא וסחב כסאות ושולחנות, לכל מי שהקרין סרטים, ולכל מי שהכינו מרקים!

אוטובוסים בכיכר

יש לי נכד שהשיגעון הגדול שלו הוא אמצעי תחבורה למיניהם. הוא מתעניין בקווי אוטובוס, בתחנות רכבת, במטוסים ומה לא.

המתנה הגדולה שאני יכולה לתת לו היא, לנסוע איתו בקו 63 לראש פינה וחזרה! הילד ממש מאושר.

הפעם החלטנו לנצל את השעה שבין ההגעה לראש פינה לבין הנסיעה בחזרה, לרישום כל האוטובוסים שעוברים בכיכר בראש פינה. ישבנו במרפסת של קפה לנדזור, ולפנינו עברו כל הזמן אוטובוסים של אגד, נתיב אקספרס, רמה ואולי עוד חברה. בר יושב ורשם את כל האוטובוסים. בסך הכל 26 קוים במשך שעה אחת, לפעמים הם היו כל כך קרובים האחד לשני, שבר כמעט לא הספיק לנהל את הרישום.

דרך ארוכה עברנו מהימים של אוטובוס אחד לתל אביב דרך טבריה, ואחד לחיפה, פעמיים ביום! גם בית קפה בראש פינה לא היה אז...

תמר

/ אבישי פרלסון

איך נפרדים ממקום אהוב?
 במילה או בשתיקה?
 ואם במילה, אז מה היא?
 ואם בשתיקה אז עכשיו אני שותק
 לבדי בטבע מחוץ לגדרות הקיבוץ
 רק זמזום הזבוב וכלב בעדינות נובח
 מפאתי הכפר הבדואי הסמוך
 ציוצי הציפורים
 וצפרירי הרוח העוברת בין הסלעים הגדולים
 כאן על האדמה הכהה
 מתחת לכיפת הבזלת המצילה
 הכל שקט ונכון

ואם אוסיף מילה
 האם אוסיף או אגרע?
 ממלמל מילה אחת
 תודה
 תודה על שזכיתי להוולד בזה הכפר
 בין חרמון לכינרת,
 בין הגולן להרי כנען,
 לזו המשפחה
 הנרחבת והמצומצמת
 תודה על כל שלמדתי והפנמתי
 משנות ילדותי ועד היום
 תודה על שמארג הכפר האנושי
 נשאר וממשיך
 רב גוונים, רב דורות, רב חיים
 רב תושיה, רב יופי.
 הגעתי לחגיגות השבעים
 ואני פורס כנפיים וחוזר לביתי האחר
 בשובל סוכות.
 תשעה שבועות של משפחה וניחוחות הקיבוץ
 עבר והווה מתערבבים
 כמו בליל הביצים בחביתה של הבראנץ' בשבת
 הטעים העשיר המיוחד והייחודי
 בלב הקיבוץ, הפועם כפעם.

המשך יבוא...בגיליון הבא

תכנון: / ארז מירב

ביום רביעי, 10/10 נתכנס במועדון בשעה 19:30 להצגת הרעיונות של הקהילה

שלום לכולם,

כולנו הופתענו מכמות המשתתפים הגדולה שהגיעה ליטול חלק בסדנת התכנון. שמחנו לראות שלכל כך הרבה היה מה לתרום, ונתקלתי בשבילים בהרבה שהצטערו שנמנע מהם להגיע. לא נורא, התהליך ממשיך וניתן להצטרף.

אז בסדנה החביבה שעברנו ישבנו במספר שולחנות, והעלינו על הכתב ובמפה שלל רעיונות בנוגע לתכנון התב"ע הקרובה: נושאים כמו אופי הבינוי בישוב, בטיחות ותחבורה, יזמויות, איכות חיים ועוד.

עתה, הגיע הזמן שהרעיונות יוצגו לדין בקהילה. ההצגה תתבצע ע"י נציג או שניים מכל שולחן ויתאפשר דיון פתוח בכל נושא, עד כמה שהזמן יותיר לנו.

רשמו לכם ביומנים: ביום רביעי, 10/10 נתכנס במועדון בשעה 19:30. הקהילה כולה מוזמנת!

כיבוד קל יוגש מטעם לב הקיבוץ.

ארז

אנו משתתפים בצערה של

נעמי בן אמוץ ובני משפחתה

עם פטירתה של אמה

בתיא אפולו ז"ל
(לאחר מחלה קשה)

שלא תדעו עוד צער

פצ'אות ב"לב הקיבוץ" / רחלי ומעין

בשבת ישבנו ואכלנו בראנץ' בלב הקיבוץ, שאת ההשראה לאירוע קיבלנו מחג המשק. לרגע הפך לב הקיבוץ שוב לחדר אוכל. היה מחמם את הלב לראות אנשים נפגשים, יושבים במשך זמן ארוך ומשוחחים זה עם זה, ואחר כך עוברים הלאה לשוחח עם מישהו אחר. הילדים שיחקו והבנו שכדי לאפשר לאנשים המעוניינים קצת יותר שקט לשבת ולאכול במועדון. ולכן בבראנץ' שיתקיים בחודש הבא נפתח את המועדון כאופציה למי שיהיה מעוניין לאכול בשקט.

מה שברור, לבראנץ' יש ביקוש. לבראנץ' בשבת הגיעו יותר מ-150 סועדים וסועדות. לכן החלטנו לקיים את הבראנץ' פעם בחודש. התאריכים יפורסמו מראש, כך שניתן יהיה לתאם מראש. וגם להזמין משפחה וחברים, כי זה פשוט נחמד לבוא לאכול בלי להתאמץ ובלי לנקות כלים. וכל מה שצריך כדי שהבראנץ' יתקיים זה כמה תורנים מתנדבים בכל פעם. אפילו לא הרבה תורנים.

בכל בוקר בערך בשעה 11:00 טומי מגיע ללב הקיבוץ כדי לשתות קפה. אנחנו מתקבצים סביבו, כמה חברים שמגיעים יושבים, מקשקשים על דא ועל הא. בפעם הזאת טומי סיפר שהתערוכה בדיזנגוף סנטר הסתיימה. תמונה אחת נמכרה, ותמונה אחת של עין-יה נגנבה. והלב שלי נחמץ על התמונה שנגנבה. ואז הבנתי שזאת ממש מחמאה, שמישהו מוכן להסתכן כך למען תמונה. אני מקווה שגם עין-יה רואה את זה כך. וטומי בינתיים כבר חושב על תערוכה נוספת.

פתחנו פינה חדשה של ברביות. אם יש לכן/ם בובות ברבי בבית, ובגדים וצידוד של בובות ברבי ואינכם משתמשים בהם יותר. נשמח מאוד לשפר את הפינה הזאת ולקבל אותן מכן/ם.

בשבוע הבא ביום שלישי נארח את גד יעקב במועדון בשעה 20:00. גדי רץ לראשות המועצה וזאת הזדמנות להיפגש איתו וללמוד לאן פניו. הציבור מוזמן לבוא, לראות, לשמוע, לשאול שאלות ולהכיר אותו. כיבוד יוגש.

עכשיו כשחזרנו לשיגרה, אנו פותחים את לב הקיבוץ באופן קבוע בימי שני וחמישי עם ארוחת ערב. כולם מוזמנים.

ארון הבגדים מתכונן לחורף. כולכם מוזמנים לבוא לקחת בגדים לילדים וגם להביא משלכם. להתראות בלב הקיבוץ **רחלי ומעין**

אמן הטרפז

1.

אמן הטרפז סידר את חייו – תחילה רק מתוך שאיפה לשלמות ואחר כך מתוך הרגל שנהיה לו לרודן – באופן שכל זמן שעבד במקום אחד היה שווה על הטרפז יומם ולילה (אמן הטרפז, פרנץ קפקא)

אמן הטרפז של קפקא מטריד אותי כבר הרבה זמן. מהרבה מובנים אני מזדהה איתו. מצד אחד עם רדיפת השלמות הבלתי מתפשרת. מהצד האחר הפתטיות שרדיפת השלמות הזאת מטיילה על חייו. נדמה לי שקפקא משער שאמנים הם סוג של בני אדם הנקרעים כל ימיהם בין הרצון להמריא המושך אותם אל-על, לכוח המשיכה השוכן במעמקי האדמה ובאופן שרירותי שב ומטיח אותם חזרה אל קרקע המציאות בחבטה עזה.

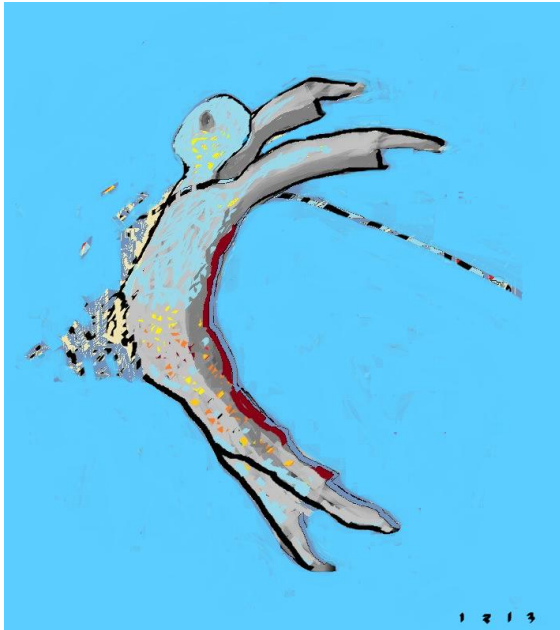
המקום הנמצא בדיוק במרכז שבין שני הכוחות האלה - הרצון החופשי לנסוק אל-על והגרוויטציה המצמיתה של המציאות - נמצא בבטנו של אמן הטרפז. שם מתרכז כל הלחץ הקורע כל-כך, עד שהעור איננו עומד עוד בלחץ שני הכוחות המנוגדים האלה ומתחיל להיבקע.

אמן הטרפז הוא מבחינתו של קפקא מקרה מבחן לאדם שחי בין שמיים לארץ ומנסה בכל מאודו להתמודד עם שני הכוחות שפועלים על כולנו. לכן הוא מעדיף להישאר שם כל הזמן למעלה באיזושהי נקודת אמצע, בין לבין, בדיוק במקום בו שני הכוחות פועלים עליו כמעט באופן שווה והוא נקרע בין שניהם ללא הפסק.

הסוף הוא צפוי וברור, הכל צפוי והרשות נתונה לאדם לנסות להשתחרר ולהיקרע בשל כך לגזרים.

ואז גם הבנתי שפרנץ קפקא רואה את הדברים אחרת מאיתנו. שקפקא מתבונן אל העולם בעיניים של חייזר שנחת כאן זה עתה ומנסה בעיניים נוכריות להבין את חוקי המקום המוזר הזה. בשונה מכולנו הרואים בשאיפה להמריא כוח המשחרר את רוחו של האדם, קפקא רואה בשאיפה להמריא דווקא כוח הכובל את רוח האדם ולא ככזה המשחרר אותה.

בסופו של יום, אמן הטרפז, כמו האדם בחייו, במאבק הקשה והבלתי פוסק של קיום אנושי, איננו משוחרר מעריצותם של שני הכוחות, מהרצון לעוף אל השמים ומכוח המשיכה המטיח אותו חזרה, לאדמה ממנה בא, אל סופו המר.

2.
אמן הטרפז, מדרש תמונה

3.

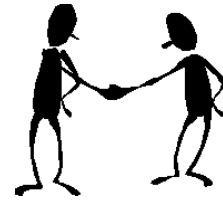
פרנץ קפקא, השלמות:
האמנות שלנו היא להיות מסונוורים מן האמת: האור על הפרצוף המתעוות
הוא אמיתי, חוץ מזה – דבר לא.

הגירוש מגן העדן הוא נצחי בחלקו הגדול: הגירוש מגן העדן הוא אמנם סופי,
אין מנוס מן החיים בעולם, אבל בשל נצחיות התהליך אפשר בכל זאת כי לא רק
שאנו יכולים להישאר תמיד בגן העדן, אלא שאנחנו ממש נמצאים שם תמיד, בין
אם אנו יודעים זאת כאן ובין אם לאו.

הוא (האדם) אזרח חופשי ומבוסס של הארץ, כי הוא קשור בשרשרת ארוכה
דיה בכדי לפתוח לפניו את כל מרחביה ובכל זאת ארוכה רק כדי ששום דבר לא
יוכל לקרוע אותו מעבר לגבולותיה. אבל בד בבד הוא גם אזרח חופשי ומבוסס
של השמים, כי הוא קשור גם בשרשרת של השמים שאורכה חושב באופן דומה.
ועתה, אם הוא רוצה ארצה, חונקת אותו שרשרת השמים, ואם הוא רוצה
השמיים, חונקת אותו שרשרת הארץ. אף-על-פי-כן כל האפשרויות פתוחות
לפניו והוא מרגיש זאת, אף נמנע מלייחס הכל לשגיאה בכבילה הראשונה.

**פרנץ קפקא – עיונים בחטא, בסבל, בתקווה ובדרך האמיתית. מגרמנית רן
כהן (פורסם ב'מטעם')**

נעים להכיר / מיכל אשחר

נעים להכיר / דניאלה תל-צור ומיכל אשחר

השאלות זהות בכל שבוע, השאיפה היא להכיר את כל חברי הקהילה,

והשבוע – **יבין בן-רשף**, בן קיבוץ, מתגורר בשכונת הקרוואנים

איך הגעתי לקיבוץ

נולדתי בקיבוץ לויקטור וצילה בן רשף. אבא שלי מארה"ב ואמא ילידת הקיבוץ. יש לי שני אחים, אביתר שנמצא באוקיינוס השקט ועובד כקפטן של סירת מסחר שעוברת בין איים ודביר שגר בקיבוץ יפעת.

מה אני עושה בחיים

אני עובד בעיקר במטעים של הקיבוץ, מתעסק הרבה בהרכבות של זנים, גיזום ומחליף לפעמים את איש ההשקיה. חזרתי לעסוק בזה לפני 5 וחצי שנים כשחזרתי לקיבוץ מלימודי אנימציה במוסררה שבירושלים. אני גם מקבל מדי פעם פרויקטים באנימציה ועוסק גם בזה.

קרובי משפחה בקיבוץ

סבתא שלי – רחל אבידור
הוריי – צילה וויקטור בן-רשף
דוד שלי (אח של אבא) – דני פרידלנדר
דודים שלי – אפרים ונועה מעיין
בן דוד שלי – דור מעיין, איש ההשקיה של המטע

כמה מילים על הקיבוץ

מקום שיש בו צירוף מאוד מיוחד של אנשים, מגוון גדול של דעות ורעיונות ורק במקרה הוא יושב בנוף ילדותי. נוף שיש לו אפקט מאוד חזק על הנפש שלי.

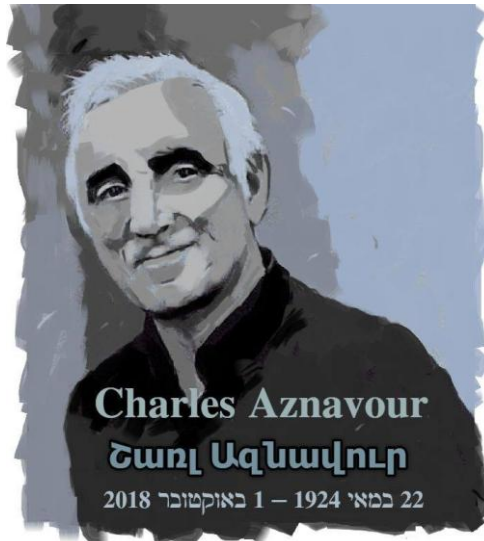
הייתי שמח אם כוחות הדמיון שיש פה היו מתארגנים לאיזושהי עשייה שהייתה מקדמת את כולנו כחברה.

משהו שאני רוצה לספר

בקרב אני פותח חוג שנקרא Real DND או LAR (Live Action Role Playing). זה כמו לשחק בתוך סיפור פנטזיה עם חרבות ספוג, קסמים והרבה דימיון. כשהיינו צעירים בקיבוץ הייתה לנו קבוצה ששיחקה DND והיינו משחקים עם חרבות ספוג ונעלמים במטעים עד שמישהו היה נפגע באמת...אני לא מוכן להסגיר פה שמות :) כתוצאה מהניסיון שצברתי פנו אליי מספר אנשים להפעיל כזה חוג בקיבוץ. אז הנה זה קורה! החוג פתוח להרשמה לגילאי ג' ומעלה. מבטיח לא להעלים לכם את הילדים !

תודה רבה יבין, נעים להכיר!

השבוע הלך לעולמו שבע תהילה ושבע שנים השנסונייר שארל אזנבור.

איך שהייתי בוכה עם "איזבל" שלו בנעורי. איך אני בוכה כעת על הקול הארמני החם והמלטף, שעזב אותנו והלך לשוטט בבר של מעלה של כל השנסוניירים הנפלאים. איך אני מתגעגע אל האנושיות של התקופה. שארל אזנבור מת בגיל 94 והמשיך להופיע כמעט עד יומו האחרון. חבל על דאבדין ולא משתכחין.

הזמנה לערב חברתי

חברי ותושבי כפר הנשיא

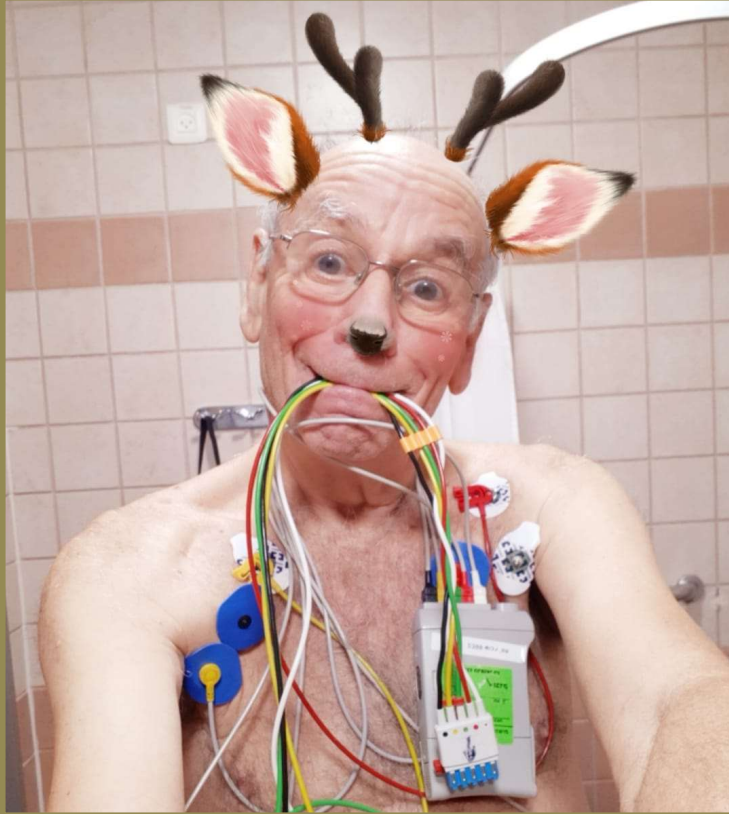
**בואו נדבר
על עתיד
הגליל העליון**

יום ג', 9.10 | בשעה 20:00
מועדון לחבר, בכפר הנשיא

**ניבוי יוגש
הציבור מוזמן**

שיחה עם גז יעקב
מועמד לראשות המועצה

1000 מילים? דוד אלמן

זו התמונה היחידה שיש
בידי לשבוע זה עקב
חופשה קצרה בצפת במלון
קרדיולוגיה
אתכם הסליחה
איתי - החוטים

משולחן העורכת

"שלהי דקייטא קשייא מקייטא"

- שלהי הקיץ קשים מהקיץ עצמו.

"אלול, שהוא סוף הקיץ, קשה מקייטא - קשה חומו מחום הקיץ של תמוז, לפי שכבר נתחמם כל האוויר, וגוף הבריות, בחום הקיץ שעבר עליו תמיד, מתחמם הוא עתה בחום קל - ומזיקו"

(תלמוד בבלי עם פירוש רש"י)

"לאחר שהחום נפסק, והקלות הראשונה של הגשם גברה עד שניתן לשמוע אותה, נותרה באוויר שלווה שלא היתה לאוויר של ימי החום, שלווה חדשה שהמים הניחו בה משב קל משלהם. השמחה של הגשם הרך הזה היתה כה בהירה, בלי סערה או אפלה, שאותם אנשים, כלומר כמעט הכל, שלא היתה להם מטרייה או מעיל גשם, צחקו תוך כדי דיבור בעודם חולפים במהירות ברחוב הבוהק. "בהפוגה של עצלות ניגשתי לחלון הפתוח של המשרד - החום גרם לפתיחתו והגשם לא גרם לסגירתו - והבטתי בתשומת לב רבה ואדישה, והרי זה האופן שבו אני מתבונן באותו דבר שזה עתה תיארתי בדיוקנות לפני שראיתי אותו. כן, הנה הלכה לה שם שמחתם של שני הבנאליים, המדברים ומחייכים בגשם הדק..."

(מתוך "ספר האי-נחת", פרננדו פסואה, תרגום: יורם מלצר, הוצאת בבל)

"שאתה הוא ה' אלקינו משיב הרוח ומוריד הגשם"

"לברכה ולא לקללה", "לחיים ולא למוות",

"לשובע ולא לרזון".

